

LBRIS

We know
books

Elena-Maria Cernăianu

MUNTELE DE AMETIST

Soarele se prevestea la orizont, acolo unde marea încă unită cu cerul în strat gros, cețos, nedefinit de așteptarea tăcută, misterioasă, resimțită la nașterea unei zile, după bătaia gongului, cădea vălul, acolo unde locul devine rozaliu-violet luminos, din ce în ce mai exprimat, din ce în ce mai clar, până când creștetul rubiniu strălucitor, ușor tremurând, pare să urce trepte nevăzute, să străpungă apa, crescând din ce în ce, ca un imens ou, roșu intens, aprins și așezat de mâna Lui deasupra mării, înconjurat de Zorile Răsăritului... o îmbrățișare imperială între apă și foc și din sărutul sângieru se naște peste lume ziua... Păsări albe se rotesc în ritmul de început al sosirii Luminarului Ceresc, coboară aproape de obrazul mării și iarăși se înalță, ca fantastice porniri ale vieții.

Valuri mici se zbânțuiau și clipeau la malul mării, precum copiii ajunși în libertatea plajei.

În larg, delfinii săltau deasupra apei, începându-și jocul bucuriei știut numai de ei, fiind extrem de inteligente, asemenea caracatițelor.

Sânziana privea întinderea mărunț vălurită a mării, plescăind cu tălpile prin apă, făcând semne cu mâna delfinilor. Sărutul umed al dimineții îi mângâia părul bogat, ușor ondulat, lung, trecut cu mult de talia subțire, de culoarea castanelor coapte, cu reflexe puternic arămii. Din când în când câte un val mai mare îi ajungea până la genunchi și scoicile rămase în urma lui le vedea ca pe niște grămezi de nestemate, le lua în palme și le întindea valului următor jucându-se, vorbind și râzând pescărușilor. Nu era nimeni la acea oră matinală, doar ea, Soarele și Marea. Deodată, fața ei relaxată și zâmbitoare deveni serioasă, ochii i se rotunjiră și mai tare, privind fix, drept înainte, nu-i venea să creadă, își cuprinse obraji cu

palmele și spuse, într-o stare de uimire și nedumerire: „Ce minunate sunteți, știam că va urma această întâlnire, trebuia să se întâmple în acest loc pustiu, vă știam nevăzându-vă, că existați acolo fără să vă poată vedea cineva, la fel cum telefonul din sufragerie, ăla mare, negru, cu o rotiță pe burta lui, cu găuri, în care bagi degetul și formezi cele trei cifre, ca să primești răspuns la apel, acel telefon va fi posibil să îl port în geantă și să-l folosesc când doresc eu! Nu visez, știu....dar, oare, de unde știu, cine îmi spune, cine îmi șoptește?”...

Sânziana continua să meargă prin apă cu ochii ațintiți asupra celor trei blocuri de sticlă, pe care nu le văzuse nici la televizor și nici în vreo revistă. Era atât de fericită încât se trezi.

„Doamne, ce vis! Blocuri de sticlă, ca în poveștile cu palate de cleștar... Sunt în clasa a X-a și eu visez povești... chestia este, că mi-ar plăcea să am un telefon în servieta mea de școală, dar nu îndrăznesc să spun cuiva așa ceva. E ca atunci când mi-am dorit pianul, parcă nici nu îndrăzneam să rostesc gândul în mintea mea, el mă fugărea și totuși, în scurt timp, pianul apăruse la mine în cameră? Există multe secrete în lumea asta, multe, numai de n-ar exista moarte, de n-ar fi un sfârșit obligatoriu, pentru toată lumea, asta este problema care mă frământă pe mine, care mă sperie și nu pot să o accept... Cred că acesta e motivul pentru care vreau să studiez medicina, să aflu, să știu, să cunosc, de ce viața e limitată și Dumnezeu din ceruri este veșnic?... Așa spun babele vecine: tanti Riți, Eda tante, baba Livia, baba Firona, doamna Sibla, Kati neni și tanti Vioara. Eu m-am supărat pe El, atunci când a luat-o pe mama, și cât l-am rugat să mi-o lase... Dacă Dumnezeu nu înțelege un copil, atunci cine o poate face mai bine ? Câte lucruri am de învățat și de aflat în viața asta!...”

Monologul interior nu este ceva rar, neobișnuit, pentru Sânziana, mereu se surprinde vorbind, explicând, întrebând, glumind, lamentându-se sau râzând de lucruri care nu se spun, găsiind acel loc secret în interiorul ei, unde nimeni nu putea intra și auzi ce debita din preaplinul resimțit dintotdeauna. Nu se sfia să spună ce gândește, însă avea grijă să nu-și supere prietenii. Când se ajungea la dispute serioase și își apăra cu fermitate convingerile, se putea întâmpla, când interlocutorul se obrăznicea, după simțirea ei, să se ajute și de palme, ca să fie mai concretă, mai concludentă. Nu ținea seama dacă era un el sau o ea. Totuși, în liceu era mai atentă cu reacțiile ei categorice, nu prea vedea fete războinice, iar în privința băieților, după ultima reclamație adresată părinților, adică tatălui ei, că „Gabriel a făcut pneumonie, după ce Sânziana i-a tras câțiva pumni în spate”, „ce nedreptate, cum să faci pneumonie de la niște pumni?, că doar nu-i băgasem microbi în gură”, se justifica ea privirilor încruntate.

Gabriel era un copil bine hrănit, venit din alte locuri ale țării, locuia undeva departe de școală, în afara orașului, unde tatăl lui era inginer-șef și era adus la școală cu trăsura, trasă de doi cai. Când ninge mult și drumurile erau blocate de nămeți, sau dacă ploua cu găleata, tatăl lui dădea telefon la cancelarie și anunța că nu poate veni la școală. Dar, când a murit tatăl lui, învățătoarea a dus toată clasa la înmormântare, cu un autobuz.

- Tanti Vioara, microbul de plămâni cum se ia?, o întrebă Sânziana, văzând-o în fața porții, unde sta de obicei, mai ales duminica, tricota, să o vadă toată lumea care mergea la biserică, pentru că ea era soția directorului de la OCL și nu credea în Dumnezeu, „se ținea comunistă”, după com vorbeau gurile vecinilor.

- Nu știu io dă așcia, întrabă și tu pă precina lu'mumă-ta
pă Aurelia, ia o gătat liceu'.

- Bine, îi răspunse fetița nemulțumită.

- Tu tot timpu' ai dă întrăbat...

- Da, pentru că vreau să știu....

- Mai binie ia o crofnă dăn tănier, după poartă, îi spuse
Vioara zâmbind indicându-i locul.

- De ce țineți crofnele aici ?

- Iar întrăbi, mîncă și tași. Ca să servesc și io tovarășele
muieri și tovarășii țărani care aduc lapce.

- Și... tovarășii elevi, așa ca mine, nu ?

- Voi nu vi-s tovarăș' încă... răspunse Vioara, nesigură
pe afirmație.

- Da' porcu' îi tovarăș, nu ?, și o privi atentă pe Vioara.

-Pi, cum să fie porcu' tovarăș, mă ? dă unge ai scos
nărozâia asta?

-Așa spune tata: „fac de mîncare tovarășului porc”, pe
care, de fapt, îl cheamă Nefendi.

- Tată-tu o făcut războiu', șcie mulce și vorbește și măi
mulce... se arătă Vioara ofensată de ce auzea.

- Dar, la tovarășii țigani le dați ?

- Le dau, că ni-s egali, avem drepturi egale, spuse Vioara,
cu un aer superior. Fără să știe, Sânziana atinsese ceva secret,
ascuns, precum că Vioara era țigancă. (de văzut, se vedea !)

- Zău ? Asta înseamnă că pot să bat băieții, nu ?

- Bagă dă samă, că n-ai înțales ce ți-am zâs.

- ...?... bine, mulțumesc, sărut mâna.

- Uită răgașia, calc-o !

- Nu pot să calc pe ea...

- Da' băieți pot' să-i baț' ?

Omuleții ăștia de pe Pământ sunt teribili ! Au de toate și spun că nu au nimic, știu de toate și, de fapt, nu prea aplică nimic, fac de toate și nu se prea vede nimic, spun de toate și nu spun nimic. Se agită mult și deranjează toate circuitele energetice. Viața lor este un adevărat circ amuzant să-l privești din când în când, nu prea mult, că nimic nu poate fi mai enervant, în acest Sistem Solar, ca lipsa abilității de a pricepe Legile Întregului Univers. Dau importanță fleacurilor, se pierd în detalii ne semnificative și ignoră adevăratele probleme. Sunt extrem de egoiști.

Pe cât sunt de împăunați, pe atât sunt de stupizi. Au reguli stricte, bătute în cuie și de sute de ani repetă aceleași lucruri, se înfundă în aceleași cotloane, folosesc aceleași modele de gândire. Ei cred că există o singură posibilitate de rezolvare a unei probleme și, dacă nu coincide cu programul din mintea lor, nu este validată. Ignoră multidimensionalitatea ființei și infinitatea de posibile rezultate bune, dacă ar gândi mai mult, mai elaborat, mai independent, mai fără programări și fără paraziți, mai creativ, mai personal, mai liber în deciziile care țin de el. Totuși, există și multe excepții, oameni cu mintea la purtător, hotărâți să studieze holistic momentul în care a ajuns omenirea pe acest Pământ.

Povestea pe care mi-am propus să v-o prezint în această carte se poate petrece oriunde, în orice țară sau ținut de pe această planetă minunată numită și Planeta Albastră. Se știe că această culoare, una din nuanțele ei, reprezintă centrul de forță al iubirii, numit Anahata chakra. Începutul, ce-i drept, păstrează din izul experienței comuniste, pe care acum o socotesc o lecție adăugată cunoașterii, fără de care am fi fost „văduviți” de o suferință, (sună cumva oximoronic!) o durere importantă pentru evoluția noastră ulterioară, ceva asemănător cu dorințele unor călugări de a-și atrage boli

grave, suferințe cumplite pentru evoluția spiritului. OSHO spune că bucuria este superficială și nu te poate ajuta, în timp ce profunzimea suferinței poate. Am găsit corespondențe între cele 5 trepte principale ale dezvoltării minții și caracteristici ale vieții și comportamentului în primele 5 dimensiuni socotind că în 6D transcendem în stare nonfizică.

Prima treaptă a minții este haotică, a doua intelectuală, a treia inteligentă, a patra e emoțională (constă în iubirea care vine din inimă) și cea de a cincea treaptă este mintea critică.

Cele 7 chakras principale (sau vortexuri situate în corpul nostru energetic, în afara corpului fizic) receptează energia cosmică, o transformă, o depozitează și o transmite energo-informațional între vortexuri și organe, între chakras și corpuri subtile. Ele transmit energia la organe prin cele 14 canale principale și cele 72.000 de mii de canalicule secundare sau nadiuri (nadisuri). După utilizare, energia e eliberată la suprafața corpului (de exemplu, prin ochi!) urmând reîncărcarea energetică, utilizarea și eliminarea. Pentru menținerea în echilibru a celor 7 chakras, sunt nenumărate tehnici cu exerciții fizice, respirație, cu sunet, cu lumină. Chakras pot duce creierul uman în condiții de funcționare la **întreaga lui capacitate**, într-o stare de transcendență (conform unor texte tantrice) ceea ce ar însemna enorm. Noi folosim doar 1 din cele 10 procente ale capacității creierului, în mare parte, datorită insuficienței de energie. Fructele și legumele vii, proaspete, satvice, pot ajuta aportul de energie, în timp ce hrana moartă, prelucrată termic, tamasică, necesită un consum de energie pentru a fi metabolizată. Este important de reținut că noi avem nevoie de o cantitate cât mai mare de energie pentru a trăi o viață cât mai abundentă, din toate punctele de vedere, căci numai așa se deschid porțile spre lumile subtile, spre înțelegerea multidi-mensionalității noastre.

Schimbările intempestive au bulversat cumva stabilitatea dovedită din ce în ce mai fragilă. S-a zdruncinat lânchezeala și s-a oprit tăvălugul, care făcea ca toate să o ia razna în cam toate domeniile. Iată, cât de actuală este învățătura lui Gurdjieff, acel: STOP!, de data asta produs la nivel planetar, de resetare a întregului. Întotdeauna corecția Universului vine să ne arate cu degetul clar ce avem de făcut, ca și în cazul actual, însă oamenii ar trebui să înțeleagă, să corecteze anticipat sau măcar în al doisprezecelea ceas greșelile.

Păzească-vă Dumnezeu de înțelesul greșit al cuvintelor voastre, mai cu seamă când sunt spuse din suflet, cu acea încărcătură emoțională înaltă, când neofitul rătăcește calea dreaptă și răstălmăcește în „ograda” lui mică, limitată, cunoscătoare de lucruri elementare, primare, sărăcăcioase sau, mai rău, amestecate cu împrumuturi „apreciate patologic” din filosofii eroilor unor cărți de căpătâi. Îndemnul ar fi: „la ce ți se dă, nu ce-ai dori tu să primești, (presupune un nivel care urmează...) ce ți-ai imagina tu că ar putea fi, bălăcărind dintr-o groapă în alta, cu judecăți periculoase, în măsura în care nu coincid, nu se suprapun pe harta cuvântului emis. Lipsa de atenție, de interes, de înălțime, dar mai cu seamă atingerea ego-ului receptor tulbură semnificativ înțelesul, justificat în cazurile unor diferențieri majore, de diferite alte motive (minore!), pentru că nici în asemenea cazuri nu lipsește sinceritatea începutului. Dacă intenția emitentului este doar aceea de a-și exprima, într-un moment de exaltare și de apreciere cumva grăbită a unui păs, a unei trăiri intime, secrete, ținută strâns, în așteptarea momentului eliberator, atunci, cu siguranță întreaga încărcătură va bubui, va fi prea mult pentru primitorul nepregătit în fața unui asemenea asalt neobișnuit, cu rezultatul unui eșec sigur. Da, oamenii se mulțumesc cu jumătăți de măsură ale adevărului,

nu au nevoie de integralitate, deoarece ar presupune prea mult efort din partea neuronilor obișnuți în rutină, lipsiți de antrenamentul zilnic, minim, de altceva, de alt gust, de altă culoare, de altă percepție, mai rafinată, mai ele-vată. Așa se trăiește acum, la foc mic, la limita subzistenței de toate felurile. Oamenii devin din ce în ce mai diluați (asemenea alimentelor consumate! ești ceea ce mănânci!), din ce în ce mai puțin ancorați în cunoaștere, indiferent care ar fi aceasta, dar cu pretenții necuvenite, absurde. Plantez un măr și vreau să culeg portocale!

Cum să ne trăim viața? Care sunt cele mai importante lucruri necesare acestei călătorii de o sută sau două sute de ani? sau 1.000 de ani, de ce nu, dacă creierul uman o poate face, după cum au anunțat oamenii de știință. Suntem ceea ce gândim, totul se întâmplă conform intențiilor noastre.

Unde se află acea carte în care să găsim câteva legi practice de folosire a Darului primit după prima respirație pe acest Pământ, un ghidaj de lămurire a felului în care să facem primii pași?, apoi mai departe... Dacă până acum am întrebuițat aceleași reguli, de care s-au folosit strămoșii strămoșilor noștri... momentul dă buzna peste noi și ne avertizează că nu este suficient, cu toate facultățile și școlile absolvite. **Cunoașterea înseamnă altceva.**

Există milioane de cărți, există școli de toate felurile, avem părinți proprii sau părinți împrumutați.

Avem tot felul de activități cu profil de educare, există Biserica, s-a inventat Sfântul Google și, totuși, vine un moment în care toată această bună condiție, la îndemâna oricui, dar mai cu seamă pentru cei care doresc să știe, să cunoască, devine cumva inutilă, lipsită de aplicare practică.

Suntem în anul 2020, când, în minunatele luni de primăvară s-a întâmplat ceva, planeta s-a oprit și oamenii au

amuțit, din cauza unei celule năzdrăvane, a unui virus nemaipomenit, nemaiauzit, nemaivăzut, nemaîntâlnit și încă o grămadă de nemai-uri...

În fiecare an oamenii răcesc, fac viroze și alte complicații, însă, de data asta picătura chinezească a dat pe din afară. Indiferent de un adevăr, mai mult sau mai puțin cunoscut (și dacă a fost criminal sau dacă n-a fost nimic ?!) omenirea s-a trezit în oglindă, fiecare în oglinda lui, ceea ce mi se pare o manevră fantastică din partea Universului, o etapă forțată de o împrejurare minoră, cu efect maxim. Cineva face mișto de noi, de diplomele noastre, de știința acumulată în creierele noastre, mai ales de cei care stau cu compasul în mână și măsoară cantitatea de... (nimic ?)...la ce bun ?

Și suntem datori să mulțumim pentru o asemenea oportunitate rarisimă și pentru întreaga răsturnare de situații, care ne obligă să fim mult mai flexibili și mai toleranți.

Schimbarea este o constantă a Universului.

În microcosmosul personal există o variantă inflexibilă, un program temeinic instalat, incapabil să răspundă în alt mod, o formă stabilă, asimilată de minte, pe un nivel de conștiință inferior, situat undeva sub 200 pe scala lui David Hawkins, ceea ce determină o „stagnare în proiect” (G. Liiceanu) adică oprirea evoluției în zona de distrugere (zona de Putere, de energie pozitivă începe după pragul de 200, conform piramidei imaginată de dr. David R. Hawkins, folosind kinesiologie aplicată pentru a măsura nivelul vibrațional al ființelor umane; numerele acestei scale, de la 1-1.000, reprezintă corelări logaritmice – pe o scală care crește până la puterea a 10-a, ale nivelelor de conștiință umană și corespondentul acesteia în realitate) (ILUMINAREA are o vibrație înaltă, nivel 700-1.000, atins de Iisus, Buddha, Krishna... afirmă dr D. Hawkins)